

סידור לחם הפנים בשבת שלפני עצרת מתבואה חדשה

נסתפקתי בהא דאין מביאין מנחות מן תבואה חדשה קודם לשתי הלחם אם מותר לסדר לחם הפנים בשבת שלפני עצרת מן תבואה חדשה כיון שלא יהי' מקטירין הבזיכין וגם לא יהי' נאכל עד שבת הבאה שיהי' לאחר עצרת אם נימא דגם בשעת סידור מקרי קרבן והוי קרבן משבת של סידור שאז מסדרין אותו על השלחן ולפי"ז אסור לסדרו מן תבואה חדשה, או דילמא דהוי עיקר קרבן בשעת סילוקו דאז מקטירין את הבזיכין ואז כבר הותר ע"י שתי הלחם שהביא בעצרת.

ולכאורה יהא תלוי במה שחקרו האחרונים אי חל ר"ח ניסן באמצע השבוע מאיזה שקלים נטלו הלחם הפנים, אם משבת הקודם נטלו מתרומה חדשה, או כיון דעדיין חודש אדר היא נוטלין מתרומה ישנה, דדעת הרש"ס [כן דייק בהר אפרים] דנוטלין משקלים חדשים, וכן דן בזה בספר **גור אריה יהודה** (סי' כ' אות א'), ועי' עוד בזה בס' **מקדש דוד** (סי' ל"ב סק"ב), וטעמם דכיון דעיקר המצוה של לחם הפנים היא בשבת הבאה, ע"כ דינו ליטול עכשיו מתרומה חדשה.

והצדדים תלוי במה שאמרו בגמ' סוכה (נ"ה): בעצרת אומר לו הילך מצה הילך חמץ, ובגמ' (נ"ו). והא הכא דחמץ עיקר ומצה טפל ופירש רש"י שהוא של שבת שעברה, ועי' בתוס' שם ד"ה והלכתא סוכה ואח"כ זמן, דלחם הפנים חשוב חובת היום, עייש.

וברוך שכיוונתי שמצאתי שהגאון רבי **שלמה זלמן טובי' בעטוס** ז"ל בספרו **דם זבחים** (אמרי זבחים במכתב ב:) חקר כנ"ל, עיי"ש.

ובבי מדרשא ידוע הקושיא הנפלאה של **החלקת יואב** זצ"ל בקובץ **דגל התורה** (וורשא סי' קי"ב אות ב') דהקשה על הא דאמרו במשנה מנחות (ז"ט:): בחל ויה"כ בשבת חלות מתחלקות לערב, הלא קי"ל בר"פ טבול יום דמי שאינו ראוי לעבודה אינו חולק בקדשים, ויה"כ דכל עבודת היום בכה"ג אם כן למה חילקו החלות לשאר הכהנים, ולריטב"א דעבודה של כל השנה ביוהכ"פ הוא רק מדרבנן בכה"ג ניחא, אבל להחולקים קשה.

וכתב שם דאין לומר דלחם הפנים חשיב משבת שעברה בעת סידורו, דהרי מ"מ העבודות היו היום, ומציין לעיין בסוכה (נ"ו). **בתוד"ה** והלכתא שכתבו, א"נ חשיב לחם הפנים חובת היום אעפ"י שהוא משבת שעברה עכ"ל.

אבל יש להביא ראיה דעיקר עבודת לחם הפנים היא בשעת הנחתה, והיא מדהרמב"ם בסדר עבודת יו"כ"פ לא הזכיר שמצות לחם הפנים צריכה להיות בכהן גדול דווקא, ובטעמו של דבר כתב **האור שמח** (עיוה"כ פ"ד ה"א) כיון שהיא מונח משבת שעברה אין זה מיוחד לאותו היום שיהיה בכהן גדול, אע"ג דסילוק בזיכין הוי כמו קמיצה (כמבואר במנחות ח.) מכל מקום אם יהא מונח על השולחן עד שבת הבאה כשרים להקטרה ואינם נפסלים בלינה, א"כ אין זה מיוחד לאותו היום, ואין חיוב בכהן גדול וכן משמע במשנה מנחות (ז"ט:): וארבעה כהנים נכנסין שנים בידם שני סדרים ושנים בידם שני בזיכין וארבעה מקדימין לפנייהם שנים ליטול שני סדרים ושנים ליטול שני בזיכין וכו', חל יום כיפורים להיות בשבת החלות מתחלקות לערב, משמע סדר האמור בשאר ימות השנה הוא ג"כ ביוהכ"פ שחל בשבת.

אבל דעת **המקדש דוד** (סי' כ"ב ס"ק ב' ד"ה והנה) דסילוק בזיכין ודאי צריך להיות בכהן גדול דהא עבודה היא כמו קמיצה, ובסדר העבודה להרמ"ע מפאנו כתב ובשבת עורכים לחם הפנים "והוא מקטיר הבזיכין", וכלשון הזה כתב **המנחת חינוך** (מצוה קפ"ה)

אבל לפי"ז עכ"פ יהא צריך הכהן גדול לסדר הלחם הפנים החדש דזהו חובת היום משום דהיא עיקר מצות לחם הפנים, והיא לפי מש"כ **הרמב"ם** במנין המצות (עשה כז) להסדיר לחם הפנים בכל שבת, והקשה **הראב"ד** בהשגות למה לא הזכיר הרמב"ם להקטיר הבזיכין ואכילת לחם ע"ש.

והגר"ח מבריסק (מישור סוכה נ"ו). מבאר דאכילת לחה"פ נכלל במצות שיורי מנחות שמנה אותם הרמב"ם, ובהקטרת הבזיכין יש להסתפק אם הוא חובת היום דהשבת שבו מסלקין לחה"פ הוא המחייב בהקטרתו או דהקטרת הבזיכין אינו שייך כלל לחובת היום דחובת הקטרתם הוא כשאר קרבנות שמצוה להקטיר כל קרבן שבא זמנו להקטרה, ונראה דאם הקטרת הבזיכין הוא לחובת היום שייך למנות למצוה בפ"ע כמו סידור הלחם, אבל אם נימא דחובת הקטרתם הוי ככל קרבן שבא זמנו להקטרה אין שייך למנותו למצוה בפ"ע דנכלל במצות וחובת הקטרת המנחות.

וראיה לזה מהירושלמי (פ"ו משקלים ה"ג) לא היה שם לחם מהו להניחו לשבת הבאה, כתיב ונתת על השלחן לחה"פ לפני תמיד אפילו פסול, ובגירסת הגר"א תמיד אפילו הוא כמה ימים, והיינו בנסדר כהלכתו רשאי להניח לשבת הבאה, ואם יש עליהם דין חובת היום להקטרתם מדוע תדחה בשביל המצוה דתמיד אלא ודאי דהוא רק מצות הקטרה ויקטירו אח"כ, ובאמת מפורש כן בסוכה (נ"ו). הילך מצה הילך חמץ דלחם קודם משום דתדיר אף דאינו חובת היום, ומפרש רש"י משום דנסדר בשבת שעברה אין אכילתן מחובת היום, ולמסקנת הגמרא ע"ש בתוס' ג"כ אין כוונתם דלחובת היום נאפו אלא דלענין הך מילתא דקדימה כיון דזמנה תמיד בשבת מעלת חובת היום עלה לדין זה, ע"כ, וכע"ז **באור שמח** (מעשה הקרבנות פ"ה ה"ב). וכן מדייק מירושלמי הנ"ל **הגאון מרוגצ'ובר** בספרו **צפנת פענח** על הרמב"ם (על ספר המצות שם) והוכיח מזה דהנחה היא העיקר.

אבל לפי"ז יתחדש לנו דאף **להרמב"ם** יהא צריך הכהן גדול עכ"פ לסדר את הלחם הפנים ביוהכ"פ שחל בשבת.

אבל לפי"ז יש להקשות הקושיא הנפלאה של **החלקת יואב** ז"ל הנ"ל דהקשה למה כשחל יוה"כ בשבת החלות מתחלקות לערב, הלא קי"ל בר"פ טבול יום דמי שאינו ראוי לעבודה אינו חולק בקדשים, ויוה"כ דכל עבודת היום בכה"ג אם כן למה חילקו החלות לשאר הכהנים, ולפי הנ"ל יש להקשות להיפך דאם סידר הכה"ג את המערכה החדש של לחם הפנים דהיא עיקר עבודה א"כ בשבת הבאה כשחל סוכות בשבת לא יכלם אלא הכה"ג ולמה אמרו במשנה בסוכה (נ"ה): בשלשה פרקים בשנה היו כל משמרות שוות באימורי הרגלים ובחילוק לחם הפנים.

אבל י"ל תירוצ פשוט ובה יתורץ גם קושינו דהא יליף בגמ' (שם) מנין שכל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים תלמוד לומר חלק כחלק יאכלו כחלק עבודה כך חלק אכילה ומאי אכילה אילמא קרבנות מהתם נפקא לכהן המקריב אותה לו תהיה אלא לחם הפנים, **וברש"י** (ד"ה אלא לחם הפנים) איצטריך לרבוויי שאין בו שום עבודת לחם שכבר נעשית עבודתו משבת שעברה, **ובתוס'** (שם ד"ה ובחילוק לחם הפנים) כתבו בא"ד והא דמרבה לחם הפנים טפי דיאכלו משמע מידי דאכילה הוא עיקרו והיינו לחם הפנים שכבר נעשה מצותו משבת שעברה שסידרוהו על השלחן ואינו מחוסר מעתה אלא סילוק דאי משום הקטרת בזיכין להתיר לחם קאתיין ואין עבודה זו בגוף הלחם.

א"כ מיושב שפיר דהא בעצם אף בשבת שבתוך הרגל אי לאו קרא לא הוה לכהנים שבכל המשמרות חלק בו, על אף שעושין עבודה היום וכתוב לכהן המקריב אותה לו תהיה אבל כבר כתבו **רש"י ותוס'** דלחם הפנים כבר נעשה מצותו משבת שעברה שסידרוהו על השלחן א"כ אף ביוה"כ פ"א אף אם נאמר שהכהן גדול מקטיר הבזיכין אבל עיקר עבודתו לסדר הלחם נעשית כבר בשבת הקודם על ידי הכהנים, א"כ שפיר נתחלק לכל הכהנים, ומתורץ נמי דשחל יוה"כ פ"ב בשבת והכה"ג מסדר הלחם הפנים א"כ בשבת הבאה שחל בחג הסוכות למה נתחלק לשאר המשמרות, אבל על זה יש לנו קרא מפורש חלק כחלק יאכלו ונצרך אף לשאר ימים טובים דמעיקר הדין אין להם ליטול חלק דכבר נעשה מצותו משבת שעברה

אי כשחל עצרת בשבת מותר להביא הלחם הפנים בשבת שלפני עצרת מתבואה חדשה

אבל יש לדון עוד אף כשחל עצרת בשבת יהא מותר ליטול מחיטים חדשים ללחם הפנים בשבת הקודם, ויהא תלוי אימתי הקריבו השתי הלחם אם קודם המוספין או לאחריה, **במנחת חינוך** נסתפק בזה (מ"ע ש"ז אות י"א) אם שתי הלחם קדמו למוספין וכתב דאיזהו שירצה יקדים, ועי' **בטל תורה** יומא (ע.) ואביי מסדר סדר המערכה לאבא שאול דמוספין קודמין לבזיכין.

ויהא תלוי אם שתי הלחם קודמין לבזיכין אזי מותר להנ"ל להביא מן החדש, או דהבזיכין קודם לשתי הלחם ואזי אסור להביאו מן החדש.

בזיכין קודמין לשתי הלחם או שתי הלחם קודמין לבזיכין

הרמב"ם בהל' כלי המקדש (פ"ד ה"ה) כשמעתיק להלכה את המשנה בסוכה (נ"ה): השמיט את הסיפא מה מחלקים קודם בעצרת שחל בשבת אי לחה"פ או שתי הלחם, וכבר תמיהו **המל"מ** (שם) וכל האחרונים בזה וכל אחד פונה לדרכו ומדבריהם יהא נפק"מ לדברינו.

הגאון רבי **צבי הירש** בנו של **הפלא"ה** בעמח"ס **לחמי תודה** מחדש (נדפס בסוף ספר הפלאה על כתובות, ונדפס ג"כ בספרו לחמי תודה דף ק"ה): דאבא שאול ות"ק נחלקו בזה אי בזיכין קודמין לשתי הלחם או דשתי הלחם קודמין לבזיכין, דאבא שאול לשיטתו ביומא (ל"ג ל"ד) דמוספים קודמין לבזיכין וכמו שמפרש אביי שם דמוספים כתיב וביום ובזיכין כתיב בי ביום תרי זימני לאחר ע"ש, וא"כ הכבשים שמתירים השתי הלחם ג"כ קודמין לבזיכין דהא גבי כבשים נמי כתיב ביום חד זימנא, וא"כ מיד שנקרבו הכבשים ראויה שתי הלחם לחלוקה ולחם הפנים עדיין אינו ראוי לאכילה ולחלוקה עד הקטרת הבזיכין, ולכך הוי שתי הלחם מיקדם בזמן להיות ראוי לחלוקה, וגם הוא חובת היום ועדיף מלחם הפנים אע"ג שהוא תדיר, ולכך ס"ל הילך חמץ ואח"כ הילך מצה.

משא"כ תנא דמתני' דהייני ת"ק ג"כ לשיטתיה אזל דס"ל דבזיכין קודמין למוספין וכיון דקי"ל בפרק כל התדיר דמוספי שבת קודמי למוספי הרגל, ממילא דהבזיכין קודמין להכבשים וא"כ לחם הפנים הוי מוקדם בזמן להיות ראוי לחלוקה, וגם הוא תדיר לכך עדיף משתי הלחם אע"ג דהם חובת היום, ובה מישב מה שהשמיט **הרמב"ם** הך דהילך מצה והילך חמץ דכיון דפסק להדיא כאבא שאול דמוספים קודמין לבזיכין, א"כ גם השתי הלחם מוקדם בזמן דקרבו הכבשים קודם, ע"כ ס"ל דהילך חמץ ואח"כ הילך מצה כיון דשתי מוקדם בזמן. עיי"ש.

וכן ס"ל **השפת אמת** (סוכה שם) בדעת הרמב"ם דשתי הלחם קודמין לבזיכין, עיי"ש, וכן דעת **הקרבן אורה** זבחים (צ"א). עיי"ש, וכן מתרץ הרב רבי **יצחק מאיר פצ"נר** ז"ל בעמ"ס **פרשת המלך** מובא על ידי חותנו בספר **אבן האזל** (עבודה ח"א עמוד פ"ח). ומסיים רבי **איסור זלמן** ז"ל דהאירו עיניו כשמצא **תוספתא** מפורשת כדבריו (פ"י דזבחים הל' ג') דהכי איתא שם לחם הפנים קודם לשתי הלחם כשהוא מחלק בעצרת אומר הילך מצה הילך חמץ הילך מצה הילך חמץ, אבא שאול אומר שתי הלחם קודמות ללחם הפנים כשהוא מחלק בעצרת אומר הילך מצה הילך חמץ הילך חמץ הילך חמץ, **מפני ששתי הלחם חביבות שקודמין זה את זה בהקרבה** כך קודמין זה את זה באכילה, עיי"ש.

אבל דעת **המרחשת** (ח"א סי' י"א ענף ב' אות ב') דבענין לחם הפנים יש שתי עבודות חלוקות, האחת סידור המערכות והבזיכין משבת החדשה, והשנית חלוק הלחם והקטרת הבזיכין משבת העבר, והנה סידור החדשה היא חובת היום ממש כמוספין ושתי הלחם וכל שאר קרבנות היום ואין שתי הלחם חביבות יותר מחמת חיובא דיומא, דגם סידור המערכה היא ג"כ מחובת היום, ואם שתי הלחם הוא מקודש מטעם דשל מועד היא כמו"כ סידור המערכה מקודש מטעם המועד וכמו דאמרין בזבחים (צ"א). אטו שבת למוספין אהני לתמידין לא אהני, אולם סלוק המערכה והקטרת הבזיכין שאלו נעשית עבודתן וסידורן בשבת העבר, אין זה מחובת היום רק גמר עבודת שבת העבר, ובזה שאר הקרבנות שהם באים לחובת היום עדיפי.

ומאי דמצינו בדגמ' יומא (ל"ג ל"ד) אמרו טעמא דמ"ד דמוספין קודמין לבזיכין היא משום דכתיב בבזיכין ביום ביום לאחר מחדש המרחשת דלהקדים מוספין לסילוק והקטרת בזיכין לא צריכין קרא, דכיון דמוספין היא חובא דיומא בוודאי היא קודמת לבזיכין שאין זה מחובת היום רק משבת שעבר, ומאי דצריכין קרא זה להקדים לסידור מערכה החדש של שבת זו, והקרא דביום איירי בסידור המערכה דכתיב ביום השבת יערכנו.

וכתב עוד **המרחשת** (שם אות ד) אבל בשתי הלחם שנאמרה מצותן בפרשת אמור ושם לא נאמר כלל ביום אצל שתי הלחם ולא ידעין כלל זמנם, וכמו שיש לאחר כמו כן יש לקדם, וכמו כן להיפך ואין אני יודע אם קודמין הם לבזיכין או לא, בזה י"ל דהקרבנות שתי הלחם וסידור הבזיכין כיון דתרווייהו חובות היום ניהו ואין לאחד יתרון על משנהו בזה ממילא אמרין דתדיר קודם, וסידור בזיכין קודם להקרבנות שתי הלחם דבזיכין הם בכל שבת וזה דווקא בעצרת, אבל הקרבנות שתי הלחם וסילוק הבזיכין להתיר לחם הפנים באכילה יש להסתפק איזה מהם קודם אם הקרבנות שתי הלחם משום שחובת היום הוא, משא"כ הקטרת הבזיכין הוא משבת שעברה, או הקטרת הבזיכין קודם משום שתדיר הוא ותדיר קודם.

וכתב שזהו שנחלקו אבא שאול וחכמים אם לחם הפנים קודם בהקרבה או שתי הלחם, שמחלוקתן היא בהקטרת הבזיכין דרבנן ס"ל דתדיר קודם מחיובא דיומא, וע"כ ס"ל דלח"פ קודם והיינו דגם הקטרת הבזיכין להתיר לח"פ באכילה קודמת לשתי הלחם, ואבא שאול ס"ל דשתי הלחם קודמין משום חיובא דיומא עדיף משא"כ הקטרת הבזיכין היא משבת שעברה אף שתדיר הוא וכשם שקודם בהקרבה כך קודמין שתי הלחם באכילה.

אבל כתב דלפי"ז סידור הבזיכין קודמין לשתי הלחם מטעם הנ"ל דתרווייהו חובות היום ניהו ואין לאחד יתרון על משנהו בזה ממילא אמרין דתדיר קודם אבל כלפי הקטרת הבזיכין לפי פסק הגמ' דהלכה דסוכה ואח"כ זמן דחיובא דיומא עדיף, ממילא שתי הלחם קודמין להקטרת בזיכין, א"כ יפלא עוד יותר על השמטת הרמב"ם להשיעיו חילוק ודין זה.

ומחדש **המרחשת** דס"ל להרמב"ם דכיון דסידור בזיכין קודמין לשתי הלחם, ובשעת סידור החדשה ע"כ צריך לסלק הישנה וכיון שהתחיל בסילוק הישנה אין לו עוד להניח הבזיכין מידו להקריב את שתי הלחם מקודם, וגם אין מעבירין על המצות וכיון דפגע בבזיכין תחלה צריך להקטירן, ולפי"ז מבואר היטב דכיון דכתב הרמב"ם ז"ל דבזיכין הם קודמין לנסכי היין של מוספין, ממילא מוכח מכאן דסידור בזיכין הם קודמין לשתי הלחם, דהא נסכים של מוספין קודמין לשתי הלחם, וא"כ כ"ש בזיכין שהם קודמין לנסכים וממילא כיון שסדרו הבזיכין קודם נסכי היין של מוספי שבת א"כ הוי עוד קודם מוספי יו"ט ומכש"כ קודם שתי הלחם, וממילא כיון דסידור בזיכין קודם לשתי הלחם ממילא גם הקטרתן קודם, משום דכיון דהתחיל גומר, ולא הי' צורך להרמב"ם ז"ל לבאר זה דמובן מאיליו דחילוק הלחם הפנים היא קודם.

וכן דעת **האור שמח** (הל' תמידין ומוספין פ"ו הי"א) בדעת הרמב"ם דבזיכין קודמין לשתי הלחם, והרמב"ם ס"ל (בפ"ט) דכל הקודם בהקרבה קודם לאכילה, וא"כ דקרבו הבזיכין קודם, ע"כ חלקו הלחם הפנים קודם.

היוצא לנו מזה לשאלתינו לדון עוד אף כשחל עצרת בשבת דיהא מותר ליטול מחיטים חדשים ללחם הפנים בשבת הקודם, תלוי אימתי הקריבו השתי הלחם אם קודם המוספין או לאחריה, **דרכי צבי הירש בנו של הפלאה, והשפת אמת והקדן אורה והפרשת מלך** דעתם דהקרבת כבשי עצרת ושתי הלחם הוי קודם הקטרת הבזיכין א"כ כבר הותר איסור חדש במקדש מקודם, אבל לדעת **האור שמח והמרחשת** הקטרת הבזיכין קודם א"כ עדיין לא הותר איסור חדש.

אבל נתחדש לנו בזה דעת **המרחשת** דדעתו מפורש דעבודת לחם הפנים דהינו סילוק והקטרת הבזיכין אינה אלא השלמה ואינה מחובת היום רק משבת שעבר, א"כ לדעתו אף כשחל עצרת באמצע השבוע יהא אסור ליטול מתבואה חדשה דעיקר מצותה בשבת שעברה, ויל"ע בזה.

לבאר למה לחם הפנים חשיב נמי חובת היום

הצל"ח (סוכה נ"ו). כתב על דברי התוס' דצריכין הבנה דלמה חשיב לחם הפנים חובת היום, אי משום שנחלקו היום א"כ גם זמן שאומרים בליל חג הסוכות יחשב חובת היום שהרי אומרים אותו היום בחג הסוכות, וכן תמה בשו"ת **נודע ביהודה** (קמא או"ח סי' ל"ט), ולכאורה מהו הקושיא למה לא חשיב חובת היום, הלא לחם הפנים יש לה ד' עבודת כמו מנחה וזו נעשית בשבת זו.

ומצאתי **ברש"ש** סוכה (נ"ו. תוס' ד"ה והלכתא) וז"ל: ואנכי לא ידעתי איך יתכן שיקרא לה"פ חיובא ליומא, אף אם היה קרבן שבת זה, כיון שהוא נוהג גם בשאר שבתות השנה, והוא נגד שתה"ל כמו זמן נגד סוכה ואף דזמן אינו נוהג בשבתות.

ולכאורה כוונת הצ"ח היא לקושית הרש"ש דאף את"ל דבלחם הפנים יש לה ד' עבודת כמו מנחה הנעשית בשבת זו, אבל מה שייכות יש לה לחובת היום של עצרת.

וי"ל לפי"מ דאמרו בזבחים (צ"א). איבעיא להו תדיר ומקודש איזה מהם קודם תדיר קודם משום דתדיר או דלמא מקודש קדים דקדיש תא שמע תמידין קודמין למוספין ואף ע"ג דמוספין קדישי אטו שבת למוספין אהנאי לתמידין לא אהנאי ת"ש מוספי שבת קודמין למוספי ראש חודש אטו ראש חודש למוספין ידידיה אהני למוספי שבת לא אהני.

א"כ י"ל זהו סברת התוס' דחשיב נמי לחם הפנים חובת היום, דאטו עצרת לשתי הלחם אהני וללחם הפנים לא אהני, אחר כתבו זאת מצאתי שכיוונתי **להקדן אורה** זבחים (צ"א). שלמד כן מפורש בתוס' עיי"ש מה שהקשה על סוגיא שם דתדיר ומקודש, ובזה מיושב קושית הצ"ח והרש"ש.

אבל עדיין יוקשה קושית הצ"ח והרש"ש דא"כ אף זמן יאמרו קודם סוכה דאטו סוכות לסוכה אהני ולזמן לא אהני.

וחשבתי לתרץ לפי"מ דמחדש המקדש דוד (ס' סק"ד) דחקר בדין ניסוך היין וניסוך המים בחג הסוכות איזהו מהן קדום אי ניסוך היין קדום דהיא תדיר או ניסוך המים דהיא מקודש שהיא בא בשביל הרגל, וכמו מוספים דאמרינן בזבחים (צ"א). דחשיבי מקודש משום שבאים בשביל הרגל, וניסוך היין אינו בא אלא בשביל התמיד, ואע"ג דאמרינן (שם) דתמיד קודם למוספין ואין המוספין חשיבי מקודש יותר משום דשבת ור"ח אהני ג"כ לתמיד, ואף התמיד חשיב מקודש ומחדש המקדש דוד ד"ל דזה שייך רק בקרבנות עצמן כיון דתמיד של שבת ע"כ צריך להקריבו בשבת א"כ נהי דאינו בא בשביל שבת, מ"מ כיון דדינו להקרב בשבת דוקא אהני ליה שבת דחשיב ג"כ מקודש, וכן במוספי שבת בר"ח, אבל נסכים דאמרינן מנחתם ונסכיהם אפילו מכאן ועד עשרה ימים, א"כ הרגל אינו יכול לאהני לנסכי התמיד שיחשבו מקודש, כיון דאין באין בשביל הרגל, וגם א"צ דווקא להקריבן ברגל דיכול להקריבן אח"כ משא"כ בניסוך המים שצריך דוקא להקרב ברגל.

א"כ א"ש דהא בזמן של חג הסוכות כתב **רש"י** (שם סוכה ד"ה סוכה ואח"כ זמן) דמיירי הסוגיא במי שלא בירך שהחיינו בעשייתה שהיתה עשויה ועומדת, דכשנכנס לישב מברך שתים סוכה וזמן ואמר רב סוכה לימא ברישא והדר זמן, א"כ הזמן אין לא שייכות דווקא לרגל של סוכות דהא יכול לברך זמן על עשייתה, והיא כשיטת התוס' (סוכה מ"ו. ד"ה נכנס לישב בה) דשהחיינו יכול לברך אף בחול, ונראה יותר דהא איירי כאן בליל ראשון דיש חיוב לאכול פת בסוכה, וברכת לישב היא חובת היום משא"כ שהחיינו יש לו זמן לברך כל שבעה ואין לו שייכות להרגל, א"כ מיושב שפיר דבשלמא בלחם הפנים בעצרת אמרינן דאטו עצרת לשתי הלחם אהני וללחם הפנים לא אהני, כיון דשתי הלחם זמנו היום, משא"כ בזמן בסוכה דהוי כמו נסכים שיכול להביאם אח"כ אין אומרים בו הסברא של אטו סוכות לסוכה אהני ולזמן לא אהני.